

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **H. T. C.**, zastoupeného JUDr. Martou Čihákovou, advokátkou se sídlem v Ústí nad Labem, Masarykova 43, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 9. 2004, č. j. 14 Az 288/2003 - 37,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 9. 2004, č. j. 14 Az 288/2003 - 37, **se z r u š u j e** a věc se vrací Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 21. 9. 2004, č. j. 14 Az 288/2003 - 37, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 13. 8. 2003, č. j. OAM-109/LE-B02-C10-2003, kterým stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatel jako jediný důvod žádosti o azyl uvedl rodinné důvody. Tyto však nejsou obsaženy mezi důvody uvedenými v § 12 zákona o azylu. Udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu přichází v úvahu ve výjimečných případech, jde o mimořádný institut, na který není právní nárok, a posouzení okolností závisí na úvaze správního orgánu. Ministerstvo v tomto případě nepřekročilo ani nezneužilo meze správního uvážení,

neshledalo-li v rodinných důvodech důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, jestliže napadené rozhodnutí ministerstva nezrušil k jeho žalobní námitce, že ministerstvo při neudělení humanitárního azylu nevycházelo ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, neposoudilo úplně a objektivně důvody žádosti o azyl a své rozhodnutí ohledně humanitárního azylu řádně nezdůvodnilo. Stěžovatel poukázal na to, že již v žalobě uvedl, že v České republice žije již čtrnáct let. Již léta žije s družkou L. A. a z jejich vztahu se narodila dcera K., která bydlí s oběma rodiči v České republice a jiný domov nemají. Krajský soud k žalobě přistoupil tak, že se jeho argumenty příliš nezabýval. Neumožnil např. výslech stěžovatelovy družky. O kvalitě a hloubce posuzování a hodnocení důkazů před krajským soudem pak svědčí odůvodnění rozsudku, kdy je např. zcela v rozporu s realitou uvedeno, že stěžovatel je ženatý a jeho manželka žije ve Vietnamu. Pokud by stěžovatel byl nucen opustit Českou republiku, byl by odloučen od rodiny. Proto je toho názoru, že jeho případ je tak závažný, že mu přísluší azyl z důvodu humanitárního, a to za účelem umožnění řádné výchovy a výživy své dcery. Rodinné poměry stěžovatele lze podřadit pod okruh důvodů, podle nichž je možné humanitární azyl udělit. Právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života je zaručeno v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a navíc právo na respektování rodinného a soukromého života je zaručeno v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Proto se také stěžovatel domnívá, že v jeho případě je dána překážka vycestování stanovená v § 91 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo dále odkázalo na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom shledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (viz např. rozsudek ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 A 1146/2002-OL-59, nebo a contrario rozsudek ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70), pokud soud v řízení zjistí, že originál písemného vyhotovení rozhodnutí ministerstva zaslaného stěžovateli, stejně jako všechny jeho další stejnopisy založené ve spise, není opatřen vlastnoručním podpisem osoby

oprávněné k podepisování rozhodnutí, ale jen předtištěným jménem, příjmením a funkcí oprávněné osoby a doložkou „za správnost“ podepsanou blíže neidentifikovanou osobou, na rozhodnutí je třeba hledět jako na nepodepsané. Takové rozhodnutí nesplňuje formální náležitosti stanovené v ustanovení § 47 odst. 5 správního řádu, a je tudíž vadné. K této vadě měl krajský soud přihlídnout a žalobou napadené rozhodnutí pro tuto vadu zrušit z úřední povinnosti (ex offa), tedy bez ohledu na to, zda tato vada byla v žalobě namítána. Jestliže tak krajský soud neučinil, pochybil. Vzhledem k tomu, že řízení před soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, Nejvyšší správní soud k této skutečnosti přihlédl z úřední povinnosti (ex offa), tedy bez ohledu na to, že taková námitka nebyla stěžovatelem vznesena ani v kasační stížnosti, ani dříve v žalobě.

I když z důvodu výše uvedeného Nejvyšší správní soud neměl důvod přezkoumávat napadený rozsudek v rozsahu stížních bodů, přece v zájmu hospodárnosti dalšího řízení, podotýká, že krajský soud se v podstatě vůbec nevypořádal se žalobním bodem, v němž stěžovatel namítal, že ministerstvo posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu zhodnotilo pouze konstatováním, že po posouzení případu důvody k udělení humanitárního azylu neshledalo a přitom mělo své rozhodnutí i v tomto směru řádně zdůvodnit. Ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. O kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Podle § 110 odst. 2 rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

